

РЕШЕНИЕ

№ 1373

гр. София, 05.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав,
в публично заседание на 01.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Житарска

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **12255** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/.

Образувано е по жалба, подадена на Р. М. Ф. А., ЕГН: [ЕГН], гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния О. Е. А., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК-бежанци, чрез адв. Г. В. срещу заповед № ЗМДВИП/Д-С-СК/4231/22.10.2020г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С..

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като постановена в противоречие на материалния закон и целта на ЗСПД. Иска се отмяна на заповедта като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателката в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния О. Е. А., не се явява и не се представлява. Не се претендира разности по делото.

Ответникът – Директорът на дирекция „Социално подпомагане“ С., редовно призован, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен съд София - град, Трето отделение, 75-ти състав, като обсъди доводите на страните, приетите по делото писмени доказателства, намира за

установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление – декларация вх. № ЗМДВИП/Д-С-СК/231 от 08.10.2020 г. на Р. М. Ф. А., ЕГН: [ЕГН], в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното си дете О. Е. А., ЕГН: [ЕГН], с което е поискано отпускане на еднократна помощ за ученици, записани в осми клас за учебната 202-2021г.

Във връзка подаденото заявление е издадена заповед № ЗМДВИП/Д-С-СК/4231/22.10.2020г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – С., с която на основание чл. 12а от ЗМДВИП, вр. чл.3, т.3 и т.5 ЗСПД е отказано отпускането на помощта с мотива, че детето не е с българско гражданство, а Република България не е страна в международен договор със Сирийската арабска република. Заповедта е връчена на жалбоподателката на 23.11.2020 г.

По делото са представени и други доказателства съставляващи административната преписка по издадения акт, приети от съда като доказателства.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168 от АПК при разглеждане на жалби срещу административни актове съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – дали актът е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на материалния и процесуалния закон и в съответствие с целта на закона.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията, съобразно изискуемите от закона форма и съдържание и при спазване на административнопроизводствените правила.

Спорът по същество е относно материалната законосъобразност на акта и съответствието му с целта на закона.

Отказът за отпускане на помощта по чл. 12а от ЗМДВИП е мотивиран с разпоредбата на чл. 3, т.3 и т. 5 ЗСПД, според която право на семейни помощи за деца имат бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин

Липсва спор между страните по делото, че на жалбоподателката е предоставен хуманитарен статут в РБ, както и относно факта, че международен договор между Република България и С. не е подписан, който да урежда на реципрочна основа

отпускането на семейни помощи.

Спорът е как трябва да се третират по ЗСПД чуждите граждани с хуманитарен статут. Категоричен отговор на този въпрос ЗСПД не дава. Действително, по отношение на чужденците, разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД предвижда единствено, че семейни помощи се предоставят на постоянно пребиваващите и отглеждащи децата си в страната чужди граждани на реципрочна основа или ако е предвидено в друг закон или международен договор. Тоест ЗСПД не предвижда изрично дали и при какви условия могат да се предоставят семейни помощи за деца на лицата - чужди граждани, на които е предоставена международна закрила. Съгласно нормата на чл. 32, ал.3 от Закона за убежището и бежанците, чужденците, с предоставен хуманитарен статут имат правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България.

От данните по делото се констатира, че жалбоподателката и детето ѝ са със сирийско гражданско и притежават положението на чужденци с хуманитарен статут. Следователно могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиване на територията на страната. С оглед на изложеното, в чл. 26, ал.1 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

От представените по делото доказателства се установява, че жалбоподателката фактически постоянно пребивава и отглежда децата си в Република България, има постоянен адрес в [населено място], кв. Б., [улица], ет.2, ап.8. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закон за убежището и бежанците в чл.32, ал.3 - чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Следователно жалбоподателката притежава статут, равносilen на постоянно пребиващи в страната чужденци. По делото не е спорно, че няма международен договор между България и С., който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но предвид въоръжения конфликт в Близкия изток, обективно се минимизира възможността за подобно договаряне.

Съдът още намира, че цитираната по-горе норма на чл.3, т.5 от ЗСПД не е съобразена с разпоредбата на чл.28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за

субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. България като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. В т. 45 от Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл.29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т.45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Предвид гореизложеното, настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Р.България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т.5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Постановеният отказ за отпускане на желаната помощ е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Разноски не се претендират от страните.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд

София - град, 75състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. М. Ф. А., ЕГН: [ЕГН], гражданин на С., с предоставен хуманитарен статут в Р.България, в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетния О. Е. А., ЕГН: [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 3, БХК-бежанци, Заповед №ЗМДВИП/Д-С-СК/231/22.10.2020г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – [населено място] „С.“.

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане“- район „С.“ за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: